

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558546432/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

for at skjule sin egen Brøde med sin berømmelige Huusbonds Skjændsel. Rygtet om hendes hemmelige Forstaaelse med Valdemar var endelig blevet Mange til upaatvivlelig Visshed, da Valdemar, kort efter sin Thronbestigelse, ikke havde taget i Betænkning, paa sin Hylingsreise gjennem Sjælland, at aflægge et kort Besøg hos den unge Enke paa Sæbygaard, hvor han med taknemmelig Erindring om Esbern Snares Fortjenester af Fædrelandet havde givet Frue Helene sit kongelige Løfte paa, at hendes lille Knud, der dengang endnu laae i Vuggen, skulde med Tiden blive forlehnet med et Hertugdøm.

Grev Albert vidste vel hvorledes der mængstedes taledes om Fru Helene og Kongen; men han var saa overbeviist om Usandfærdigheden i alle disse Rygter, at han netop ved den Opmærksomhed og Agtelse, han nu viiste den fortalte Ridderfrue, vilde svække Bagtalsens Magt. Som en streng og ærbar Ridder vilde han, uden denne faste Overbeviisning, havde redet hendes Slot forbi med Foragt, eller vel endog sat et Skjændelsesmærke paa Porten med Kridt, som Skik og Brug var blandt de strengeste Riddere, naar de rede et berøgtet Sted forbi; men hans Hensigt med dette Besøg var fornemmelig at byde det falske Rygte Trods og vise de danske Riddere, at han var beredt til at bryde en Landse med hvem det skulde være saavel for sin Konges som for den ædle Frue Helenes Ære og for det berømte Ridderhuses ubesmittede Navn, hvortil hun hørte. Herom havde han paa Veien havt en ivrig Ordstrid med Bisp Peder, som med Hensyn paa Frue Helenes Opførsel, uden dog at troc hende skyldig i de uhorste Grueligheder, hun beskyldtes for, havde yttret det gamle saa ofte misbrugte Ord, at der sjelden gik Røg af en Brand, uden der var Ild i den.

Efterat de første temmelig stive Høflighedsskikke vare iagttagne, blev af Frue Helene og samtlige tilstedeværende Vidner et Medgiftsbrev underskrevet og med Voxaftryk af deres Seglringe bekræftet, hvorved den rige Enkefrue afstod Kallundborg Slot med alle dets Herligheder til sin Datter Ingeborg og hendes tilkommende Ægte-mand, saavel som Tersløsegaard til Stofdatteren Cæcilia og hendes Fæstemand. Derpaa blev i Borgcapellet en høitidelig Forlovelse mellem de tvende unge Par fuldbyrdet med Ringenes Vexlen og en kort Bøn.

Da saaledes Familiefestens vigtige Handling var foretaget, førte Ridderfruen de ærede Gjæster til Spisesalen, hvor Herrer og Damer

vel ordnede sig parvis efter Rangen, men hvor den høitidelige Stemning saavel som den stive Hoffene dog snart afløstes af munter og utvungen Selskabelighed. Her glimrede Fru Helene med Vid og Munterhed. Den letbevægelige Bisp Peder glemte i det muntre Selskab for en Stund Sorgen over sin kjære Saxo saavel som sin ufordeeltagige Mening om sin sjonne Vertinde. Selv den strenge alvorlige Grev Albert syntes usædvanlig opremt.

«I har jo nylig været paa Ribehuus, Grev Albert! – sagde Helene og vendte sig til sin Sidemand, da endelig en Standsning i den almindelige muntre Underholdning indtraf – Hvorledes finder Kongen sig i sit halve Enkemandstød? han hænger dog vel aldrig med Hovedet over Tabet af en Brud, som han kun havde seet med Andres Øjne? Da jeg sidst saae ham her – tilføiede hun og hævede Hoved og Bryst noget høiere – syntes det keiserlige Svogerskab at være ham et Statsanliggende, hvorfor Hoved og Hjerter ikke havde fælles Deeltagelse; Prindsesse Marias Død er vel kun en Streg i hans politiske Regning?»

«Jeg har ikke i lang Tid seet Kongen mere tilfreds – svarede Grevnen, som Vinen og Selskabet havde gjort mindre forsigtig og forbeholden, end sædvanlig, naar Taler var om Kongen – Hiin Forlovelse var vistnok et Offer, han bragte Statskonsten og Danmarks billige Fordring paa en Dronning. Men et lignende Offer maa han dog rimeligviis bringe engang, og den Frihed, han nu maaskee glæder sig ved, kan neppe vare længe. Beklageligt vilde det imidlertid være – tilføiede han – hvis en saa elskværdig Herre ikke kunde lade Hjertet have en Stemme med ved Valget af sin tilkommende Dronning.»

Det tillidsfulde Smil, hvormed Fru Helene hørte denne Yttring, syntes Grev Albert at røbe, at hun ikke ansaa det for umuligt, engang selv at blive Danmarks Dronning. Det var ham ligesom der nu gik et Lys op for hana, hvorved han kunde forklare sig Anledningen til hine ærekrænkende Rygter, og kunde han end ikke frikjende hende for stolte og forfængelige Drømme, troede han dog fuldt og fast, at hun var uskyldig i alt det, hun beskyldtes for.

Hun gav imidlertid selv hastig Samtalen en anden Retning og spurgte om de nye Krigsrygter vare sande. Uden at sige mere om det nye forestaaende Ledingstog, end hvad der var Alle bekjendt, vidste Grev Albert snart at gøre alle Ridderne begejstrede for deres unge Konges heltedige Foretagender, og i denne Stemning opfordrede